

Buď mi ví - tán ti - síc - krá - te,
Je - zu můj, jenž rá - ny kla - té
jenž mě rád máš zas a zas,
sná - šels pro mne ve zlý čas!
Ach, jak já se do - bre mám, ná - bo - žně když při - kle - kám
ke kří - ži, kde ti - še zmí - ráš a mě lá - skou o - be - stí - ráš.

2. Jezu, k Tobě láskou hořím, / tvých já sobě vážím ran, / před tvým křížem v prach se kořím, / Tebou bohat, jenžs můj Pán! / Kdo jen může pochopit / tvoji vřelé lásky cit? / Tvoje pro nás lásky plání / nemá nikde porovnání.
3. Uzdrav mne, ó, spáso duší, / v čem jsem chor a chřadnu již; / odvrát vše, co štěstí ruší / a mně brání k Tobě blíž. / Adamův čím vinen pád, / čím jsem zhřešil nastokrát! / Tvá-li svatá krev mě skropí, / vždy zas zdrav se duch můj vzhopí.
4. Vpiš mi v srdce, Jezu, rány, / jež jsi za mé hříchy nes'; / dej, by byly vzpomínány / vždycky vděčně, také dnes! / Ty jen štěstím mým jsi sám, / v Tobě radost duše mám; / u tvých nohou hřích svůj skládám / a tvé přízně sobě žádám.
5. V náručí Tě vroucně svírám, / kéž bych mohl stále jen! / Když svou vírou k Tobě zírám, / shlédniž na mne spokojen / z kříže svého temene / a má žalost pomine, / díš-li, Beránku ty tichý: / Já, já shladím tvoje hříchy!